

Wicina znana i mniej znana. Wyniki badań interdyscyplinarnych cmentarzyska w Wicinie

Dagmara Łaciak¹, Justyna Baron², Radosław Kuźbik³, Michał P. Borowski³, Wojciech Bartz⁴, Henryk Stoksik⁵, Janusz Piontek⁶, Grażyna Liczbińska⁶, Jeannette J. Łucejko⁷, Federica Nardella⁷, Kamil Nowak⁸, Dawid Sych³

1 – Instytut Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego, ul. Szewska 48, 50-137 Wrocław, dagmara.laciak@uwr.edu.pl

2 – Instytut Archeologii Uniwersytetu Wrocławskiego, ul. Szewska 48, 50-137 Wrocław

3 – badacz niezależny

4 – Instytut Nauk Geologicznych, Uniwersytet Wrocławski, Pl. Maksa Borna 9, 50-204 Wrocław

5 – Wydział Ceramiki i Szkła, Akademia Sztuk Pięknych we Wrocławiu, Plac Polski 3/4, 50-156 Wrocław

6 – Instytut Biologii i Ewolucji Człowieka, Uniwersytet im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, ul. Uniwersytetu Poznańskiego 6, 61-614 Poznań

7 – Department of Chemistry and Industrial Chemistry of the University of Pisa, Via Giuseppe Moruzzi, 13, 56124 Pisa PI

8 – Instytut Archeologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu, ul. Szosa Bydgoska 44/48, 87-100 Toruń

Słowa kluczowe: Wicina, cmentarzysko, badania interdyscyplinarne, późna epoka brązu, wczesna epoka żelaza

Osada obronna w Wicinie z wczesnej epoki żelaza, jest obok Biskupina najbardziej znanym stanowiskiem w Polsce. W powszechnej świadomości funkcjonuje jako osada zniszczona przez Scytów, co stanowiło kres egzystencji społeczności na tym terenie. Stanowisko to było punktem centralnym większego mikroregionu osadniczego, w obrębie którego jedno z cmentarzysk zostało poddane badaniom wykopaliskowym w latach 70-tych XX w. Wyniki nie zostały opracowane aż do roku 2016, kiedy to podjęto interdyscyplinarne badania zmierzające do określenia wzorca badawczego w studiach nad ciałopalnymi cmentarzyskami społeczności pól popielnicowych.

Cmentarzysko w Wicinie zostało wybrane ze względu na dogodną sytuację chronologiczną (długi czas użytkowania), powiązania z pobliską osadą, której koniec egzystencji został precyzyjnie określony, dobrze zachowany materiał archeologiczny (około 500 grobów ciałopalnych wyposażonych głównie w ceramikę) i osteologiczny oraz istniejącą połową dokumentację wykopaliskową. Pozwoliło to na nowoczesne opracowanie materiałów z wykorzystaniem metod archeologicznych, antropologicznych, statystycznych, chemicznych, fizycznych, geologicznych co umożliwiło przedstawienie spójnego obrazu biologicznego, kulturowego i społecznego grupy lokalnej.

Badania były prowadzone w ramach projektu finansowanego przez Narodowe Centrum Nauki (UMO-2016/23/B/HS3/00450).